

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 841/2016
21.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Микеш, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Душан Обренчевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3006/15 од 25.01.2016. године, у седници одржаној 21.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3006/15 од 25.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 317/2012 од 12.05.2015. године, која је исправљена решењем истог суда П1 317/12 од 05.10.2015. године, тужбени захтев је делимично усвојен и поништено је решење туженог бр.... од 18.11.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр.... од 10.05.2010. године, због непоштовања радних обавеза; обавезан је тужени да врати тужиоца на послове ..., односно на друге послове који одговарју његовој стручној спреми, радном искуству и способностима; обавезан је тужени да тужиоцу на име зараде плати појединачне износе ближе одређене у изреци пресуде са законском затезном каматом на сваки износ и да на наведене износе плати припадајуће доприносе надлежном Фонду ПИО; одбачена је тужба и суд се огласио апсолутно ненадлежним за одлучивање у делу захтева којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да истовремено уз исплату зараде изврши и исплату припадајућих пореза пореској управи; обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 210.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3006/15 од 25.01.2016. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 317/12 од 12.05.2015. године, исправљена решењем истог суда П1 317/12 од 05.10.2015. године у делу којим је усвојен тужбени захтев као и у делу одлуке о трошковима; одбијен је захтев странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на основу уговора о раду бр.... од 10.05.2010. године и обављао послове Тужени је решењем бр.... од 18.11.2011. године отказао тужиоцу уговор о раду из разлога који је прописан чланом 179. тачка 2. Закона о раду због непоштовања радних обавеза. Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду тужени је сачинио 04.11.2011. године и тог дана у 11,10 часова курир, који је запослен код туженог, преузео је пошиљку ради достављања упозорења тужиоцу, али је безуспешно покушао да га достави на адресу становања тужиоца. Међутим, тужени је истог дана у 10,20 часова упозорење истакао на огласну таблу, које је са огласне табле скинуто 13.11.2011. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду тужиоца, те обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених суда да је побијано решење незаконито, јер послодавац није уредно доставио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду. Послодавац упозорењем покреће отказни поступак, уколико се отказ даје из разлога прописаних чланом 179. тачка 1) – 6) Закона о раду и запосленом се на тај начин предочава да је својом радњом изазвао настанак отказног разлога. Запосленом се оставља законски рок да се изјасни о наводима из упозорења чиме му се омогућава право на одбрану од навода за отказ који му се стављају на терет. Управо из ових разлога упозорење из члана 180. Закона о раду мора да се достави лично запосленом на начин на који се достављају и други појединачни акти из члана 185. и 193. Закона о раду. Међутим, тужени је упозорење доставио преко огласне табле пре него што је покушана лична достава на адресу пребивалишта или боравишта тужиоца.

Како је оваквим поступањем повређено право запосленог на одбрану решење о отказу уговора о раду из разлога који су прописани чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду је незаконито. Обзиром да је тужиоцу незаконито престао радни однос тужени је у обавези да тужиоца врати на рад и да му исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде на основу члана 191. ст.1. и 2. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијано пресудом погрешно примењено материјално право. Неосновани су и ревизијски наводи да је тужба неблаговремена јер је поднета 27.02.2011. године, уместо 24.02.2011. године. Према стању у списима тужба је поднета препоручено преко поште 24.02.2011. године а о разлозима благовремености тужбе првостепени суд се детаљно изјаснио у својој одлуци.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић